

Δούκας Ξεν. Καλογήρου ο πολιτικός μας

Γεννήθηκε στα Βασιλικά Λέσβου στις 14 Μαΐου του 1922. Το δεύτερο από τα πέντε παιδιά (Θεοχάρης - Δούκας - Βασιλεία - Παναγιώτα-Σοφία) μιας μικροαστικής οικογένειας του χωριού, του Ξενοφώντα Καλογήρου και της Στυλιανής Αρχοντίτση. Ο πατέρας του , σωστός οικογενειάρχης ,αγρότης κατά κύριο επάγγελμα και μετέπειτα παντοπώλης, ήταν και μουσικός παίζοντας πολύ καλά το τοπικό όργανο του νησιού το ζαντούρι. Είχε χρηματίσει για 4 χρόνια πρόεδρος του χωριού και για πολλά χρόνια μέλος του κοινοτικού συμβουλίου.

Δημοτικό σχολείο πήγε στα Βασιλικά και τις πρώτες τρεις τάξεις του εξατάξιου τότε γυμνασίου στον Πολιχνίτο ,όπου πήγαινε κι ερχόταν καθημερινά με τα πόδια.

Διέκοψε τις γυμνασιακές του σπουδές για τρία χρόνια, προκειμένου να εργαστεί στα χωράφια και παράλληλα στα μεταλλεία του χωριού, για να βοηθήσει οικονομικά την οικογένειά του.

Στα μεταλλεία στην αρχή μετέφερε νερό για τους εργάτες, ακολούθως ο ιδιοκτήτης του μεταλλείου Ακύλας, διαπιστώνοντας τις ικανότητες του 16χρονου τότε Δούκα , τού ανάθεσε γραμματειακή εργασία, και παράλληλα τον προέτρεψε να συνεχίσει τις σπουδές του.

Γράφτηκε στην 4^η τάξη του γυμνασίου Μυτιλήνης , από το οποίο αποφοίτησε με άριστα. Για την εξασφάλιση του φαγητού του, έκανε ιδιαίτερα μαθήματα σε παιδιά πλούσιων οικογενειών.

Μετά από εισαγωγικές εξετάσεις, μπήκε μεταξύ των πρώτων στο Πανεπιστήμιο Αθηνών στη Νομική Σχολή.

Υποχρεωτικά ,λόγω του πολέμου , διέκοψε για τέσσερα χρόνια και πάλι τις σπουδές του , για να υπηρετήσει την Πατρίδα ως έφεδρος ανθυπολοχαγός.

Αφού πήρε το απολυτήριο του στρατού , επέστρεψε και γράφτηκε και πάλι στο 1^ο έτος της Νομικής.

Κατά τη διάρκεια των σπουδών του , εργαζόταν παράλληλα στο τότε Υπουργείο Συντονισμού ως γραφέας.

Το 1953 αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή. Ακολούθως ασκήθηκε ως δικηγόρος και, μετά από εξετάσεις , έλαβε την άδεια εξασκήσεως του επαγγέλματος το 1955.

Από τότε και μέχρι τον θάνατό του , άσκησε το επάγγελμα του δικηγόρου στο γραφείο που διατηρούσε στην οδό Πανεπιστημίου 44 στην Αθήνα.

Πόσοι από τους συμπατριώτες μας δε ζήτησαν τις νομικές του συμβουλές, τις οποίες ο Δούκας πρόσφερε με υψηλό επαγγελματισμό κι αγάπη, και πολλές φορές χωρίς καμιά αμοιβή.

Από το 1961 ως το 1967 έβγαζε με δικά του έξοδα και μοίραζε δωρεάν την εφημερίδα ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΛΕΣΒΟΥ – ΛΗΜΝΟΥ.

Το 1962 παντρεύτηκε τη Γεωργία Γιαννάρου , με την οποία συμπορεύτηκε ως το τέλος της ζωής του. Δυο χρόνια μετά απόχτησαν μια κόρη , τη Χριστιάννα , την οποία αξιώθηκε να δει επιτυχημένη επιστήμονα –οικονομολόγο και το 2004 βουλευτή του νομού Λέσβου (Το μήλο κάτω από τη μηλιά πέφτει....).

Το 1988 απόχτησε σε και εγγονό , που έφερε το όνομά του και τον οποίο υπεραγαπούσε.

Πολιτεύθηκε για πρώτη φορά στις βουλευτικές εκλογές του 1961.

Στις εκλογές του 1964 ήλθε πρώτος επιλαχών βουλευτής , ενώ μετά τη μεταπολίτευση στις βουλευτικές εκλογές του 1974 εκλέχτηκε βουλευτής στο Νομό Λέσβου.

Κατά τη διάρκεια της βουλευτικής του θητείας υπήρξε μέλος πολλών επιτροπών της Βουλής και βοήθησε ποικιλοτρόπως τον Νομό της Λέσβου και ιδιαίτερα το χωριό μας.

Ποιος δε θυμάται το έργο της μεταφοράς του νερού από το δάσος στο χωριό μας , που μέχρι τότε είχε πρόβλημα επάρκειας νερού; Το έργο αυτό άλλαξε πολλά στο χωριό μας και στον κάμπο του. Πολλοί αγροτικοί δρόμοι του χωριού μας , έργα υποδομής και όχι μόνο , έγιναν στην περίοδο της βουλευτικής του θητείας.

Σε ό, τι του ζητήθηκε πρόσφερε πρόθυμα τη βοήθειά του σε όλους ανεξαιρέτως τους Βασιλικιώτες, ανεξάρτητα από την κομματική τους ταυτότητα, γιατί αγαπούσε τον τόπο του και γιατί πάντα ένοιωθε ότι ήταν ένας απ' αυτούς.

Ήταν περήφανος για το χωριό του και τους συντοπίτες του και πάντα καμάρωνε όσους διακρίνονταν στις επιστήμες ή ήταν επιτυχημένοι επιχειρηματίες ή επαγγελματίες.

Μειλίχιος και γελαστός πάντα, όσες φορές βρισκόταν στο χωριό του χαιρετούσε τους πάντες , αστειευόταν μαζί τους και είχε μια καλή λέξη να πει για τον καθένα.

Το αφοπλιστικό χαμόγελό του η ευθυτενής κορμοστασιά του και η χαρακτηριστική στεντόρεια φωνή του πάντα σε κατακτούσε , ακόμα κι αν ήσουν πολιτικός του αντίπαλος.

Όταν σου μιλούσε , σε κοίταζε στα μάτια με ειλικρίνεια, αγάπη και ζεστασιά και πάντα ό, τι σου έλεγε , ήταν αληθινό χωρίς υπονοούμενα και υπεκφυγές.

Αυτός ήταν ο Δούκας Καλογήρου , ο δικός μας Δούκας , ο βέρος Βασιλικιώτης , που τόσο πολύ αγάπησε τον τόπο του και τόσο πολύ ο τόπος του τον αγάπησε και τον τίμησε.

Πέθανε στις 25 Απριλίου του 2008 και ενταφιάστηκε , όπως επιθυμούσε, στη γενέτειρά ,του τα Βασιλικά.

Θεόφιλος Πατσάς

